

* Ο ΔΡΑΚΟΣ *

ΟΤΑΝ ἤμουνα παιδάκι, μοῦλεγαν ἴστα παραμύθια,
Πῶς ἕνας μεγάλος Δράκος, μ' ἄπονα καὶ κοῦρα σήθια,
Τὰ καῦμένα τὰ παιδάκια, ὄσα ἐμπρός του συντυγαίνει,
Τὰ ζουφάει μὲ μαγία καὶ ποτέ του δὲν χορταίνει.
Ἐμεγάλωσα, καὶ τώρα βλέπω, πῶς τὰ παραμύθια
Λίγο μόνο κοῦβαν ψέμμα καὶ πολλή-πολλή ἀλήθεια:
Δράκος εἶν' ἡ ὠμορφιά σου, ποῦ σκληρὴ καὶ κοῦρα μένει,
Καὶ παιδάκια εἶν' ἡ καρδοῦλες, ποῦ ζουφᾷ καὶ δὲν χορταίνει.

ΞΕΝΙΤΕΜΜΕΝΟΣ

* Ἀθναϊκὴ ὠμορφιά!! *